

vist, da han næste Gang kom til Favsingholm, og havde ikke vist sig der siden.

Nu sendte Torben Dihmer selv Bud efter ham for at høre noget om, hvad Kirken for Tiden mente at vide om et tilkommende Liv. Men trods timelange Samtaler aabenbarede der sig ingen frelsende Himmelstige over det to Meter dybe Jordhul, som hans Tanker Dag og Nat kresede om.

Bitrest for ham var det dog næsten at tænke paa, at der heller ikke paa denne Side af Graven skulde blive andet tilbage af ham end et tvivlsomt Minde. Han, der havde været saa sorgløs for sin Fremtid, saa overtroisk sikker paa sin Bestemmelse, han sad nu her og maatte dø med to tomme Hænder. »Ikke engang den stakkels Doktordisputats naaede jeg at faa færdig« — tænkte han tit. Det havde staaet skrevet i Stjernerne den Time, da hans lille Moder fødte ham til Verden, at hans Liv skulde fare hen og slettes ud som en Bølge uden at efterlade noget Spor.

Endnu spaserede han daglig en Rundtur i Parken sammen med sin gamle Plejerske, Søster Barbara, til hvis Skulder han støttede sig. Paa solvarme Dage kunde han endog vove sig helt ud til Leddet ved Stakkehaven for at høre Lærkerne eller se paa Høvederne, naar de blev drevet hjem i Stalden. Arbejdsfolkene hilste ham med Frygt i Blikket; og som han